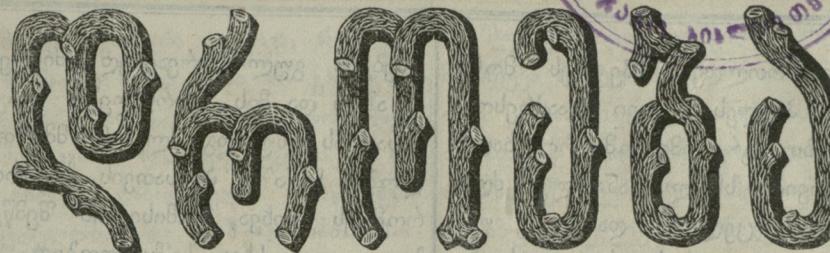

„დოკოების“ რედაქცია — სასახლის ქუჩაზე, დ. სა-
რაჯოვის სახლში.

ხელის-მოწერა მიღება თბილისში, რედაქციაში; ქუთაისში, ჭილაძების წიგნის მაღაზაში. გარეუ-
შეცხოვებით აფრენი: Въ Тифлисъ, въ Редак-
ции „Дюкада“.

ფასი: წლით 9 გ., 11 თვით 8 გ. 50 გ.; 10 თვით
8 გ.; 9 თვით 7 გ. 50 გ.; 8 თვით 7 გ.; 7 თვით
6 გ. 6 თვით 5 გ.; 5 თვით 4 გ. 50 გ.; 4 თვით 4
გ.; 3 თვ.—3 გ.; 2 თვ.—2 გ.; 1 თ.—1 გ.

გამოცის ურვალ-დღე ორგანიზაციის გარდა.

„დოკოების“ ფრსი ნოემბრის 1-დღე წლის დამდევიძე 2 მანათი.

გიორგი ეპთიშვილი და ვარათალი გულითადის მწუხარებით აუ-
ყებს ნათესავთა და ნაცნობთა თეისის მეუღლის ოლიმპიადას გარ-
დაცვალებას და სთხოვს მათ დაქარონ მიცვალებულის გამოსვენება-
ზედ კვირას, ნოემბრის 4-ს, ქ. მუთასს, მრავირის ქუჩაზე, თ. ნიკა-
რაძის სახლებში.

ლენა ჩვენ დიდი ხანის გავაუწო იმ
საშინელმა და ულმობელმა ციებ-
ცხელებამ, რომელიც რამოდენიმე
წლის განმავლობაში ისე ჰეთულა იქ
დაუკეთებულ და დაბინავებულ ჯარს,
როგორც ვერ შეძლებდა მათ დახო-
ცეს ვერავითარი მტრის ზარბაზნები
და მსწრაფლ-მსროლი თოვები.

მხოლოდ ეს დიდი ხელის ცნობილი
ფაქტი, რომლის ბუნებრივი მი-
ზენები და აუცილებლობა საეჭვო ჩვენ-
თვის არასოდეს არ იყო, დღეს ისე
აუკარად და ნათლად მტკიცდება, რომ
მისი უარ-ყოფა ახლა არც ერთს უმე-
ცარს არ შეეძლია, გარდა, რასაკირ-
ველია, იმისთანა ბრძა და ყრუ კაცე-
ბისა, რომელთაც, თუმცა თვალები
და ყურებიც სალი აქვთ, მაგრამ უგუ-
ნურობით არ უნდათ არც რამე
დაინახონ და არც რამე გაიგონონ.

მართლაც, რა უნდა იყოს უკეთეს
საშუალება ამ ფაქტის დამტკიცებისა,
როგორიც არის ეს ამბავი: მოელი
ხალხი, განვებ იმისათვის ჩამოსული,
რომ გაეკრანებული ადგილები ისევ
გაეშენებინა და იქ დაკავიდრებულიყო
თავის და თავის შთამომავლობის სა-
ბედინიროდ, რამოდენიმე ხნის შემდეგ
რწმუნდება, რომ უწყალო ბუნების
წინააღმდეგ ის ვერას გარიგებს, და
უკან ბრუნდება თავის ქვეყანაში,
რომლის მიტოვებაზე ის აიდულა უმი-
წობამ, სილატაკემ და სიმ მილმა.

—

ლოტა სიჩემის შემდეგ დაიწყო ისევ
ბოჩამ და ხმაში აღგზებული სიყვი-
რული დაეტყო — მაგრამ გულს არა
სჯერა, რომ ხევის მიწა-წყლის კაცი,
ხევის ძუძუთი გაცდილი მომქეთ უღა-
ლატებდა, ამხანაგთ გაჰყიდიდა, მიწას
შეარყებდა და ცას ჩამანგრევდა!..
ბული სამუდამოდ იკვნეს სა, სევდა
არ დაელევის, ნისლს ველარ გაიც-
ლის, თუ მართლა მომქეთ გამსყიდა-
ვად გიცნო.

ბუგუს ამ სიტყვებმა გული მო-
ულდო, იმან დაინახა, რომ მოხუცის
გული მშობლურის მშრუცელობით
ექცეოდა და გულით უნდოდა პატი-
ოსნებით საეს კაცი მაინც დაერწმუ-
ნებინა, რომ მართლი იყო.

— ბოჩა, უფლის მადლმა, დიდე-
ბულის წევრის სახასანგელოზის მადლ-
მა, ვუიცავ კაცების სიყმეს,
ვუიცავ შენს სახელსაც, რომ დამწა-
შავე არა ვარ, მაგრამ თავს ვერაფე-
რით ვიმართლებ და უნდა დავისაჯო,
უნდა მოკველე.

— მტრის ჯარში სიღვან გაჩ-
დი?

— საიდვნ?.. ზინდა ყველაფერი
მათქმევინ?.. თავი დამანებე, ზო-
ხავ... ნუ მალაპარაკებ!.. რომ ხედავ,

ამისთანა ხალხთა რიცხვში არიან,
ბერძნებიც, ბოლგარიელებიც და თვით
ნემცებიც, რომელთა კოლონისაციუ-
რი ნიჭი კულასაგან ცონბილი და
აღიარებულია. თუ კი ვერც ამნემცებ-
მა გარიგებს რა სსენებულ ადგილების
გაშენებაში, ეს ამტკიცებს იმას, რომ
ეს საქმე მართლა რომ ძლიერ მნელი
ყოფილა, რომ ამ საქმის შესრულე-
ბისათვის საჭიროა ბევრი მახვილი
და დიდი საშუალება.

სწორედ ეს გარემოებაა, რომელ-
ედაც გვიჩა მივაკიოთ ჩვენი სა-
ზოგადოების უურადლება. ჩვენ ვამ-
ბობთ — და ამის დამტკიცებაც არ არის
საჭირო, — რომ თუ შეართებლობას
ხსენებულ ადგილების გაშენებაში
აზრია აქეს მხოლოდ საერთო სახელ-
მწიფო სარგებლობა და ყველა ქვე-
შეერდომების კეთილ-დღეობა (რომ
ამისთანა მიზანი აქეს უმაღლეს მმარ-
თებლობას, ამაში ეჭესაც ვერ შემთ-
ვიტან ჩვენ), მაშინ ამ ადგილების
გაშენება და გამშვენიერება შეიძლე-
ბა ძლიერ ადვილად და უმსხვერპ-
ლოდ.

ამისათვის საჭიროა, რომ ეს ადგი-
ლები დაურიგდეს ხალხს, რომელიც
გარშემო არტყია მათ და რომელიც
შეცვეულია მათ ბუნებას. ამისთანა
ხალხს წარმოადგენ მეგრელები, გუ-
რულები და იმერლები, რომელთა
საკუთრებასაც ოდესმე შეადგენდენ ის
ადგილები. ალმულ კითხვის ეგრე-
სობა.

რომ ლაპარაკი მინელდების?.. პო-
ველოვის გულ-კეთილს, დღეს ჩემი
წვალება რაისთვი-ლა მოგიწადინია?

— ჩემი გულიც არ არის მოსუენ-
ბული ბუგუავ, უწყის უფალმა!.. პო-
ველ სიტყვაზედ, ყოველ კითხვაზედ
ლახარი მიტრიალებს გულში, მაგრამ
თემი და მისი საქმე შენზედაც დიდია
და ჩემზედაც... მაშ გვითხარ ყველა-
ფერი.

— გიორგი?.. კარგი... წამოიძახა
მოხვევე და საჩქაროდ მიბრუნდა იმ
შხარეს, სადაც ლინი იდგა.

საცოდავს სახე მოლად დაკრანჭილ-
და და მიმე ლეირის თითქოს ითხად
მოეხარი. გაყენებულს პირისახე-
ზედ სიცოცხლის ნატამალი აღარ ეტ-
ყობოდა. ბუგუს ისევ შესდგა, შეი-
მაგრამ თავი და მასჯულებისკენ გამო-
ბრუნდა.

— გამიგონეთ... სიკედილისა არ
მეშინიან, — თუნდა გამამართლოთ კი-
დებ, ლოს მადლმა, თავს აღარ ვი-
ცოცხლებ. რაისთვი-ლა მინდა ერთ-
ხელ გაწილებული სიცოცხლე... მაშ
გამიგონეთ... კულას მართალს გეტ-
ყით, — მე მოიღვან მოედიოდი და,
როდესაც ჩამოვიდა, მტრის შეეფე-
რე... გამოვიქცე, რომ საფარში შე-

«დოკოების» ტელეგრაფი, ნოემბ. 3-ს.

ხევის გარება.

(მოხარისა*)

როდესაც ასებისგან მოიცავს,
ბოჩა ისევ ჩაფიქრდა, და წენარად და
დამშეციდებით წარმოსთხეა:

— მოიცავ ბუგუ.

რამდენიმე კაცი მიუახლოდა ბუ-
გუს, გაუსხნეს ხელები და წინ წა-
უნენ. პირველსაც განძრევაზედ მო-
ხევს თვალთ-დაუბნელდა, წატორტ-
მანდა, წაიბარბარა, მაგრამ მაშინვა-
თავი შეიმაგრა და შედგა.

— მოიცავ ბუგუ. მოლად გა-
უციოლებული და პირ-გაშრალი იდგა
ხალხის წინ და უახლოდ თვალები
ერთის ადგილისკენ მიექცია.

ხალხი სწერებულიდა, ლანძღომდა და
ერთმანეთს თითოთ უჩვენებდა ამ-
ავაზებრების გარეუშებაზედ ამ-
ავაზებრების გამოვიდა თავთაგანი

ალმოჩნდა, რომ როდესაც მტკი-
დო მოხვევთა ბინაზედ იერიშით მოდიო-

*) იხილე «დოკოება» № 227.

